

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Acta SS. Apostolorvm Petri Et Pauli, per Egesippum scripta lib. 3. de excidio Hierosolymitano cap. 2. Omittimus hîc integram rerum ab ijs gestarum seriem referre, partim ne prolixiores simus, partim ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

Non longo temporis interuallo interposito, Basilides, cum satellites socij sui, certa de causa iusiurandum ab ipso exigent, asseueranter affirmat, omnino sibi non licere iurare; Christianum enim se esse, & hoc se pro palam fateri. At illi primo eum etiamnum iocari putabant. Verum ubi illud constanter asserit, abducitur ad Iudicem, & coram illo intentionem confessus, in vincula conijcitur. Cum fratres in Domino ad eum aduentarent, causamque; repentinæ & admirabilis huius mutationis sciscitarétur, fertur respondisse: Potamicenâ, triduo post martyriû, noctu ei assistentē, coronâ ipsius capiti imposuisse, dixissetque; se pro eo gratiam à domino postulasse, postulatâ obtinuisse: & Dominû nō longo tempore post eum, ad suam gloriam recepturû. Post illa, ubi fratres sigillum in Domino ei impertuerant, postero die securi percussus, præclara martyrij corona donatus est. Alij item complures Alexandria, iisdem temporibus, utpotè quibus Potamicena secundum quietem apparuisset, eosque fuisset impensè ad Dei verbum amplectendum cohortata, frequentes ad fidē Christi accessisse commemorantur.

Basilidis
martyrium.

Apparet Po-
tamicena
Basilidi.

ACTA SS. APOSTOLORUM PETRI ET

Pauli, per Egesippum scripta lib. 3. de excidio Hierosolymitano cap. 2. Omitimus hic integram verum ab ijs gestarum seriem referre, partim ne prolixiores simus, partim quia diligens lector, eandem multo uberius clariusque; in doctissimi Baronij Annalibus habere potest; tum ad varias multorum opiniones parum sincera fide, tum ad hereticorum argumenta refellenda. Subierunt martyrium Lucio Fonteio Capitone, & Caio Iulio Ruffo Cons. ann. 0 à Christo Domino sexagesimo nono, Neronis verò 13.

C. Baronij
Ann tom. 7.

Erant Neronis temporibus Romæ, Petrus & Paulus doctores Christianorum, subli-

29 Iunij,

XXV

mes

**Petrus &
Paulus do-
cent Romæ.**

**Simon Ma-
gus.**

mes operibus, clari magisterio; qui virtute suorum operum Imperatorem aduersum fecerant, captum Magi Simonis delinimentis, qui sibi animum eius conciliauerat. Cui adiumentum victorię, subiectiones gentium, vitę longauitatem, salutis custodiam feralibus artibus pollicebatur, atque ille credebatur qui vim rerum nesciret examinare. Denique summum apud illum tenebat amicitię locum; quandoquidem etiam pręfulem suę salutis vitęque custodem arbitrabatur. Sed vbi Petrus eius vanitates & flagitia detexit & species illum rerũ mentiri, nõ solidũ aliquid aut verum efficere, demonstrauit, ludibrio habitus, & digno est consumptus moerore. Et quamuis in alijs terrarum partibus Petri esset expertus potentiam, tamen pręueniens Romam, ausus est iactare, quod mortuos suscitaret.

Defunctus erat id temporis Romę adolescens nobilis, propinquus Cęsarıs, cum vniuersorum dolore. Admonuere plerique experientum, vtrum posset resuscitari. Celeberrimus in his operibus habebatur Petrus; sed apud Gęntiles, nulla facti huiusmodi deferebatur fides. Dolor exegit remedium: perrectum est ad Petrum. Fuere qui etiam Simonem accersendum putarent; vterque affuerunt. Ait Petrus Simoni, qui se de sua iactaret potentia, priores sese partes dare: vt si posset mortuum resuscitaret. Si ille non resuscitaret, se non defuturum, vt Christus opem ferret defuncto, quod posset resurgere. Simon, qui putaret apud urbem gentilium, plurimum tuas valituras artes, conditione proposuit: vt si ipse resuscitasset mortuum, Petrus occideretur; qui magnę potentię (sic enim appella-

**Simoni quã-
tum tribatũ
Romæ.**

appellabatur) laceffendo iniurias irrogauiffet: fin verò præualiffet Petrus, in Simonem pari genere vindicaretur. Acquieuit Petrus, adorfus est Simon. Accessit ad lectulum defuncti, incãtare atque immurmerare dira carmina vt cœpit, visus est caput agitare, qui mortuus erat. Clamor ingēs gentilium, quòd iã viueret, quod loqueretur cū Simone. Ira & indignatio in Petrum, quòd ausus effet cõferre sese tãtã potestati. Sanctus Apostolus poposcit silentiũ, & dixit; Si viuit defunctus, loquatur; si resuscitatus est, surgat, ambulet, pabuletur. Phantasma illud esse, nõ veritatem, quod videatur caput mouisse. Denique separetur, inquit, Simon à lectulo, & tunc ne id quidem ostentui futurum. Abducitur Simon à lectulo, manet sine specie motus alicuius, qui mortuus erat. Adsticit Petrus longius, & intra se paulisper orationi intentus, cum magna voce ait; Adoloscens surge; sanet te Dominus Iesus. Et statim surrexit adoloscens, & locutus ambulauit, & cibum sumpsit, & dedit eũ Petrus matri suã. Qui cū rogaretur, vt ab eo non discederet, ait; Non derelinquetur ab eo qui eũ fecit resurgere, cuius nos serui sumus. Secura esto mater filio, nõ verearis, habet custodem suum. Et cū populus in Simonem insurgeret, vt lapidaretur, ait Petrus; Satis est ad pœnam eius quod cognoscit suas artes nihil valere: viuat, & Christi regnũ crescere videat vel inuit^o. Torquebatur Magus Apostoli gloria, collegit sese atque omnem excitans carminum luorũ potentiam, congregat populum, offensumque se dicit à Galilæis relicturum se urbem, quam tueri solet. Diem statuit, pollicetur volatũ, quo supernis sedibus inucheretur: cui quando vellet, cælum

S. Petrus excitat mortuum.

1460 ACTA SS. APOS. PETRI & PAULI
cælum pateret. Conscendit statuto die montem
Capitolinũ, ac se de rupe deijciẽs, volare cœpit;
Mirari populus ac venerari pleriq;, dicẽtes Dei
esse potẽtiam, non hominis, qui cũ corpore vo-
litarẽt; nihil tale fecisse Christum. Tunc Petrus
in medio stãs, ait; Iesu Domine, ostende ei vanas
artes suas esse, ne hac specie populus iste qui
creditur est, decipiatur. Decidat domine, sic ta-
men vt nihil se potuisse viuens recognoscat. Et
statim in voce Petri, implicatis remigijs alarũ
quas sumpserat, corruit: nec exanimatus est, sed
fracto debilitatoq; crure Aritiam concessit, at-
que ibi mortuus est.

Simon Ma-
gus dũ vult
volare cor-
ruit: deinde
moritur.

Vide Nero
nis nequitia

Quo comperto, deceptum se Nero & destitu-
tum dolens, tanti casũ amici, sublatumq; sibi vi-
rum vtilem & necessariũ Republicæ indigna-
tus, quærere cœpit causas quibus Petrũ occide-
ret. Et iam tempus aderat quo sancti vocarentur
Apostoli, Petrus & Paulus. Denique dato vt cõ-
prehenderetur, præcepto, rogabatur Petrus, vt
sefe aliõ conferret, Resistebat ille, dicẽs nequa-
quam se facturũ, vt tanquã metu mortis territus
cederet, bonũ esse pro Christo pati, qui pro om-
nibus se morti obtulisset; nõ mortẽ illã, sed im-
mortalitatẽ futurã; indignũ, vt ipse fugeret pas-
sionẽ sui corporis, qui multos doctrina sua cõ-
pulisset, se hostias pro Christo offerre; debere
sibi secundũ Domini vocẽ, vt & ipse in passione
sua Christo gloriam atque honorem daret. Hac
& alia Petrus obtexere, sed plebs lachrymans,
quærẽs ne se relinqueret, & fluctuatẽ inter pro-
cellas gẽtiliũ destitueret, victus stertibus Petrus
cessit: Promisit se urbem egressurũ. Proxima no-
ctẽ salutatis fratribus, & celebrata oratione,
proficisci solus cœpit. Vbi ventũ est ad portam
videt

videt sibi Christum occurrere. & adorans eum, dixit; Domine quò vadis? Cui Christus; Iterù venio crucifigi. Intellexit Petrus de sua dictù passione, quòd ea Christus passurus videretur, qui patitur in singulis, nò vtiq; corporis dolore, sed quadam misericordiæ passione aut gloriæ celebritate. Et conuersus in vrbé redijt, captusq; à persecutoribus Cruci adiudicatus, poposcit vt inuersis vestigijs cruce affigeretur, quòd indignus esset, qui simili modo crucifigeretur, vt passus est Dei fili. Quo impetrato, vel qui aita debebatur vt Christus prædixerat, vel quia persecutor non inuitus indulget poenarum incrementa, & ipse Paulus, alter cruce, alter gladio necatus est.

VITA S. THEOBALDI PRESBYT. EREMITÆ & CONFESSE. ex ea quæ est optima fide apud Surium. Floruit temporibus Henrici Augusti, & Henrici Regis Franc. & filij eius Philippi, qui regnarunt Anno Domini 1050 & sequenti. teste Genebrardo in Chroni.

Theobaldus è gente Fræcorù territorio Senonensi oriundus, patre Arnulpho, matre verò Gisla, flos vt ita dicà è spinis erupit. Illi enim & diuitiarù & nobilitatis gloria elati splendide vitam ducebant; Theobaldus verò ab ipsis penè incunabilis inedia & paupertatem sectabatur: omnesq; corporis delicias respués, solus plerunque de pietatis studio, & suauitate cælestis disciplinæ, consilia agitabat. Degebat id temporis in castro Prunino Odonis Campaniensis qui affinitate Theobaldum attingebat. Igitur adolescens optimæ indolis, ne per abrupta vitiarù paulatim abiret, sedulo de eremi solitudine incolenda cogitare cœpit. AEmulabatur Pauli & Anthonij vitæ austeritatem, victus tenuitatem, vestiù austeritatem, animi contem-
platio-

In cuius rei memoriam extat adhuc Roma, extra portam Appiam, erectum tabernaculum quod vulgò appellatur: Domine quo vadis.

30. Iunii.
Parentes S.
Theobaldi